

ΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΤΟΣ 1ο - ΤΕΥΧΟΣ 3ο - ΜΑΪΟΣ – ΙΟΥΝΙΟΣ 2006

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΑΜΒΩΝ ΠΛΑΓΓΑΙΟΥ

Διημνιαίο περιοδικό
τῆς Ιερᾶς Μητροπόλεως
Ἐλευθερουπόλεως

ΕΤΟΣ 1ο • ΤΕΥΧΟΣ 3ο

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Ιερά Μητρόπολις
Ἐλευθερουπόλεως
Τ.Κ. 641 00
Τηλ.: 25920-23450

Ίδρυτης-Διευθυντής
Ο Σεβ. Μητροπολίτης
Ἐλευθερουπόλεως
κ.κ. Χρυσόστομος

Έπιμέλεια όλης
Πρωτ. Αθαν. Παπαδάκης
Γεν. Αρχιερ. Έπιτροπος

Διανέμεται δωρεάν
Συνδρομές προαιρετικές

ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ»
570 21 Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313
Fax: 23970 21754
e-mail: melissa2@otenet.gr

Πατριαρχική Ἀπόδειξις ἐπί τῷ Ἀγίῳ Πάσχᾳ
τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου

51

Ἐγκύκλιος ἐπί τῷ Ἀγίῳ Πάσχᾳ
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλευθ/πόλεως κ.κ. Χρυσοστόμου

53

Πρωτ. Παντελεήμονος Μποσνακίδη-Διδασκάλου
Ἡ σημασία τῆς σωστῆς ιεράρχισης τῶν ἀξιῶν

55

Πρωτ. Ἀθανασίου Παπαδάκη, Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου
Οἰκογένεια καὶ τηλεόραση

56

Ἄριστείδη Χρ. Μεντίζη, Δημοσιογράφου-Έρευνητῆ
«Κάστρο τοῦ Ἀλεξάνδρου»

58

Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ.κ. Χρυσοστόμου
«Ἐορτάσωμεν φαιδρῶς ὅμοῦ καὶ θεοσεβῶς...»

60

Φωτεινῆς Μπεϊκάκη, Δασκάλας-συνταξιούχου
Τά Μαζίδια

62

Πρωτ. Θεοδώρου Παπαδοπούλου, Διδασκάλου
Ἀναμνήσεις ἀπό τὸν ἀλησμόνητο Πόντο

64

Πρωτ. Θεοχάρη Καλπάκογλου, Ἀρχιερ. Ἐπιτρ. Παγγαίου
Ἡ ἐπέτειος 170 ἐτῶν λειτουργικῆς ζωῆς τοῦ Ιεροῦ Ναοῦ
Ἀγίου Γεωργίου Παλαιοχωρίου

66

Χρονικά Ιερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως

68

Έξωφυλλο: Παλαιόν χρυσοκέντητον Ἐπιγονάτιον. Ἀπό τὴν προσωπικήν συλλογήν τοῦ
Σεβ. Μητροπ. Ἐλευθερουπόλεως κ.κ. Χρυσοστόμου.

Όπισθόφυλλο: Ο ιστορικός Μητροπολιτικός Ι. Ναός Ἀγίου Νικολάου Ἐλευθερουπόλεως καὶ
ἡ πλατεία αὐτοῦ μέ τὸν Ι. Ναό Ἀγίου Νεκταρίου καὶ τοῦ Οἰκοτροφείου Θη-
λέων.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΔΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΩ ΔΓΙΩ ΠΔΣΧΔ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΦ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΠΑΝΤΙ Τῷ
ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Ἡ Ζωὴ τῶς θνήσκεις; Πῶς καὶ τάφῳ οἰκεῖς;»

‘Αδελφοί συλλειτουργοί καὶ τέκνα εὔσεβη
καὶ φιλόθεα τῆς Ἑκκλησίας.

Πᾶσα φύσις ἀπορεῖ καὶ ἔξισταται: ‘Ο χορός τῶν Ἀγγέλων. Ἡ πληθύς τῶν ἀνθρώπων. Ἀπασα ἡ κτίσις ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ ἵσταται ἐνώπιον τοῦ μεγάλου καὶ ἀφάτου Μυστηρίου τῶν Ἁγίων Παθῶν καὶ τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Καὶ διερωτᾶται: Πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀποθνήσκῃ ἡ Ζωὴ, ἡ ὄντως Ζωὴ, ἡ Αὐτοζωὴ, ἡ πνυγή τῆς Ζωῆς; Πῶς ἡμπορεῖ νά εἶναι ὁ τάφος κατοικητήριον τῆς Ζωῆς; Ἐκείνου δηλαδή, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὄποιος εἶπεν: «Ἐγὼ εἰμὶ ... ἡ ζωὴ» (Ιωάν. 14,6); Ἡ ἀπάντησις ἐδόθη διά τῆς Ἀναστάσεως.

Πολλά ἀπό τά ἔρωτήματα τῶν χρόνων ἐκείνων παραμένουν. “Ο, τι ἐγένετο ἐφ’ ἄπαξ τότε, ἐπαναλαμβάνεται ἔκτοτε διπνεκῶς καὶ ἀδιαλείπτως. Τό Μυστήριον συνεχίζεται. Ἡ ἀπορία ὁμοίως. Σημεῖον ἀντιλεγόμενον καὶ σήμερον διά πολλούς ὁ Χριστός (Λουκ. 2,34). Σταυροῦται, ἀλλά καὶ ἀνίσταται. Σκάνδαλον ὁ Ἐσταυρωμένος διά μερικούς, μωρία δι’ ἄλλους (Α΄ Κορ. 1,23). Χλευάζεται ὑπό τινων ὁ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάς (Πράξ. 17,32), συκοφαντεῖται ὑπό ἑτέρων (Ματθ. 28, 11-15), ἀλλά βασιλεύει εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν.

Οἱ πιστοί προγενόμεθα τήν Ἀνάστασιν,

ζῶμεν ἀναστάσιμα, δέν φοβούμεθα τόν φυσικόν θάνατον τοῦ σώματος, διότι πιστεύομεν εἰς τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, βλέπομεν δέ αὐτήν ὡς γεγονός μαρτυρούμενον ἀπό τήν συναναστροφήν μας μετά τῶν Ἅγιων, οἱ ὅποιοι, ἀν καὶ κατά τήν ἀνθρωπίνην ἀντίληψιν ἀπέθανον, πράγματι ζοῦν καὶ συναναστρέφονται μαζί μας καὶ μᾶς βοηθοῦν εἰς τήν ζωήν μας.

“Ηχησεν ὅμως τότε καὶ ἦχει ἐπίσης ἔκτοτε ἀκαταπαύστως διάτορος ἡ κραυγὴ τοῦ φανατισμοῦ: «σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν». Ἀπεκρίθη τότε καὶ ἀποκρίνεται ἔκτοτε ἡ δειλία καὶ ἀνευθυνότης τῶν κραταῖων: «Λάβετε αὐτόν ύμεις καὶ σταυρώσατε» (Ιωάν. 19,6)!

Ἡ ζωὴ ἀνέστη, ὁ Χριστός Ἀνέστη. Καὶ ἡμεῖς συμμαρτυροῦμεν τήν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ, ὥχι μόνον διά ἀποδεικτικῶν ἐπιχειρημάτων, ἀλλά διά τῆς ἀναστασίμου ζωῆς μας. Τότε γίνεται πιστευτή ἡ μαρτυρία μας ὅταν ζῇ ἐντός μας ὁ Ἀναστημένος Χριστός, ὅταν ἀκτινοβολῆται ἀπό ὅλην τήν ὑπαρξίν μας ἡ χαρά, ἡ βεβαιότης καὶ ἡ εἰρήνη τῆς Ἀναστάσεως.

Μένει βεβαίως ἐνώπιον μας ὁ τάφος ὡς ἀπειλή τῆς ζωῆς. Τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου

καὶ τοῦ φυσικοῦ ἡμῶν περιβάλλοντος. Δέν ἐννοοῦμεν βεβαίως τὸν φθοράν καὶ τὸν θάνατον ὑπό τὴν βιολογικὴν ἐννοιαν τῶν ὄρων. Ἐννοοῦμεν ἐκείνας τὰς μορφάς τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς, αἱ ὁποῖαι ἀπειλοῦν τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου αἰφνιδίως, βαναύσως, βιαιῶς. Ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦν τὴν συνείδησιν, εὐτελίζουν τό ἀνθρώπινον πρόσωπον, παραφθείρουν τὸ κάλλος τῆς φύσεως.

Ἐννοοῦμεν, ἐπί παραδείγματι, τὴν ζωὴν, ἡ ὁποίᾳ παραδίδεται εἰς τὸν θάνατον, πρὶν κἄν ἀντικρύσῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἐννοοῦμεν τὰ ἔκατομμύρια τῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα ὁδηγεῖ εἰς τὸν τάφον ἡ πενία, ἡ πεῖνα, ἡ ἔλλειψις ἀκόμη καὶ τῶν στοιχειωδεστάτων φαρμάκων, ἡ σκληρότης τῆς καρδίας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δύνανται, ἀλλὰ δέν πράττουν τὰ ἀναγκαῖα ὑπέρ αὐτῶν, ἡ ἀναισχυντία τῶν ἔκμεταλλευτῶν καὶ τῶν διαφθορέων τῆς παιδικῆς ἀθωότητος.

Ἐννοοῦμεν τὰ θύματα τῶν καθημερινῶν βιαιοτήτων, τῶν θρησκευτικῶν, ἐθνικιστικῶν, φυλετικῶν καὶ ἄλλων φανατισμῶν καὶ πολεμικῶν συρράξεων, αἱ ὁποῖαι ἀντιπαρέχονται ἀπαθῶς καὶ ἀδιαφόρως τὸ πανανθρώπινον αἴτημα κατασιγάσεως τῶν παθῶν καὶ εἰρηνεύσεως, ἐπί τέλους, τοῦ κόσμου τούτου.

Ἐννοοῦμεν, τέλος, τὸν λοστρικὸν ἐπιδρομὸν τοῦ ἀνθρώπου κατά τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, τὸ ὁποῖον ὑποτάσσει βιαιώς καὶ δολίως εἰς ἀκόρεστα πάθη ἔκμεταλλεύσεως καὶ κερδοφορίας, παραμορφώνει τὸ ἀπό τοῦ Δημιουργοῦ δοθέν κάλ-

λος αὐτοῦ καὶ ὑποσκάπτει τὰ θεμέλια καὶ τὰς προϋποθέσεις ἐπιβιώσεως τῶν μελλοντικῶν γενεῶν.

Συνελόντι εἰπεῖν, ἐννοοῦμεν ἐκείνας τὰς μορφάς τῆς ζωῆς, αἱ ὁποῖαι φέρουν τὰ σημεῖα τοῦ θανάτου, εἴτε πνευματικά εἴτε ἡθικά εἶναι αὐτά, εἴτε γεννήματα παθῶν καὶ λαθῶν, στερήσεως ἢ ἀπλοπτίας, εὐτελισμοῦ καὶ καταδυναστεύσεως τῆς ζωῆς.

Ἄδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιπόθητα,

Προσεκυνήσαμεν καὶ πάλιν ἐφέτος τὰ "Αγια Πάθη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γνωρίζομεν, ὅτι ὁ λόγος περὶ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου αὐτοῦ εἶναι μωρία δι' ὅσους ἐμμένουν εἰς τὴν ἀπιστίαν καὶ ὁδεύουν εἰς ἀπώλειαν. Εἶναι, ἀντιθέτως, δύναμις Θεοῦ δι' ὅσους πορευόμεθα ἐν πίστει τὴν ὁδόν τῆς σωτηρίας (Α΄ Κορ. 1,18) ὑπό τό ἀπαστράπτον φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐν τῇ δυνάμει αὐτῆς καὶ τῇ χαρᾷ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ σεβόμεθα τὴν ζωὴν τῶν συνανθρώπων μας, διά νά παύσαμεν τοὺς ἀλληλοσπαραγμούς καὶ νά ἀπαρνηθῶμεν τὴν βίαν καὶ τοὺς φανατισμούς, οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦν τὴν ζωὴν. Ο θρίαμβος τῆς Ἀναστάσεως πρέπει νά βιώνεται ὡς θρίαμβος τῆς ζωῆς, τῆς συναδελφώσεως τῶν ἀνθρώπων, τῆς προοπτικῆς, τῆς ἐλπίδος.

«Χριστός Ἀνέστη καὶ ζωή πολιτεύεται».

Αὐτῷ ἡ δόξα, ἡ τιμή καὶ τὸ κράτος εἰς αἰώνας αἰώνων.

“Αγιον Πάσχα 2006
† Ο Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος

διάπυρος πρός Χριστόν Ἀναστάτα
εὐχέτης πάντων ὑμῶν

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἐπί τῷ Ἀγίῳ Πάσχᾳ 2006

Πρός τὸν Ἱερὸν Κλῆρον καὶ τὸν εὐσεβῆ λαόν
τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσώστου Μητροπόλεως

«Ἀναστάσεως ἡμέρᾳ, λαμπρυνθῶμεν λαοί... Πάσχα Κυρίου Πάσχα».

Ούδεμία, Ἀγαπητοί μου Ἄδελφοί καὶ Πατέρες, οὐδεμία ἀπό τίς ἔορτές τῆς Ἐκκλησίας μας, Δεσποτικές ἢ Θεομητορικές ἢ εἰς τιμὴν τῶν Ἅγιών μας, τελεῖται μέ τόσην εὐφροσύνην, λαμπρότητα καὶ εὐθυμίαν φυχῆς, δόσον ἡ ἔορτή τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας.

Ἡ χαρά εἶναι παντοῦ ἔκδηλος. Στή Θεία Λατρεία μας μέ τούς πανευφρόσυνους ὕμνους, στή λάμψη τῶν πάμφωτων ναῶν, στό κάλλος τῶν Ἱερῶν ἀμφίων, στίς πάνδημες λιτανεῖες τῶν Ἱερῶν συμβόλων τῆς πίστεώς μας.

Μάλιστα στήν χαρούμενη ἀτμόσφαιρα τῆς ἔορτῆς συμβάλλει μέ τὸν ἰδικό τῆς τρόπο καὶ ἡ ὀραιότερη ἐποχή τοῦ ἔτους, ἡ "Ανοιξη". Οπως εὔστοχα ἐπεσήμαναν ἀρχαῖοι Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας, αύτές τίς ἡμέρες ἡ βασιλισσα τῶν ἔορτῶν μας, τὸ Πάσχα, συμβαδίζει μέ τήν βασιλισσα τῶν ἐποχῶν, τήν "Ανοιξη".

«Σήμερον ἔαρ μυρίζει καὶ καινὴ κτίσις χορεύει...

«Νῦν πάντα, λοιπόν, φιλέορτοι Ἄδελφοί, πεπλήρωται φωτός, οὐρανός, γῆ καὶ τά καταχθόνια...

Γιατί τόσο διάχυτος ὁ τόνος τῆς χαρᾶς

στήν ἔορτή τοῦ Πάσχα; Εὔκολη ἡ ἀπάντηση! Ἀνέστη Χριστός! Τό δόλιο καὶ καταχθόνιο σχέδιο, πού συνέλαβαν κάποτε, κατέστρωσαν καὶ ὑλοποίησαν οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραήλ, ἀπέτυχε παταγωδῶς. Διαλύθηκε καὶ ἔξαφανίσθηκε ὅπως ὁ ἴστος τῆς ἀράχνης.

Ἡ προφητεία τοῦ ἀρχιερέως τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, τοῦ Καϊάφα, «συμφέρει ἔναν ἀνθρωπὸν ἀπολέσθαι ὑπέρ τοῦ λαοῦ» (Ιωάν. Ιη' 14) ἐκπληρώθηκε κατά γράμμα, ὅχι βέβαια ὅπως ἐπιθυμοῦσε ἐκεῖνος. Πράγματι Αὐτός, τὸν Ὁποῖον εἶχε στή σατανική του διάνοια ὁ ἀνάξιος ἐκεῖνος ἐκπρόσωπος τοῦ Θεοῦ, ἀπολέσθηκε. "Αφησε τήν τελευταία του πνοή ἐπί τοῦ Σταυροῦ, «ἔχλινε τήν κεφαλήν καὶ παρέδωκε τό πνεῦμα...» ἀλλά πρόσκαιρα.

Ο ἐπιφανής, ὁ ἐπιφανέστερος γι' αὐτοὺς πρόγονος, ὁ Προφητάναξ Δαβίδ, τούς εἶχε προιδεάσει σχετικῶς, ὅταν πρίν ἀπό αἰῶνες, μετάρσιος στούς κόσμους τοῦ Πνεύματος, μιλώντας γιὰ τὸν ἐρχόμενο Μεσσία, τούς εἶχε προειδοποιήσει σαφῶς: «...οὐκ ἐγκαταλείψεις τήν φυχήν μου εἰς ἄδου οὐδέ δώσεις τόν ὅσιόν σου ἵδεῖν διαφθοράν» (Πράξ. β' 27). Δηλαδή μάθετε ἀδελφοί μου, ὅτι ὁ

Θεός δέν θά ἐπιτρέψει τό Σῶμα μου νά
ύπομείνη μέσα στόν Τάφο, διότι ούπομένει
τό σῶμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου, διόταν τό
ἐγκαταλείψῃ ή φυχή!».

Βέβαια μπορεῖ ὁ ἀρχιερεὺς Καϊάφας
καὶ οἱ ὅμοιδεάτες του, οἱ πνευματικοὶ¹
ἄρχοντες, οἱ διδάσκαλοι καὶ ἔρμηνευτές
τῶν Γραφῶν, νά ἔρμήνευαν διαφορετικά
τήν προφητείαν αὐτή τοῦ Δαβΐδ. «Οπως
ὅμως τούς ἔξηγησε μέ ἐπιχειρήματα ἀδιά-
σειστα μετά τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ὁ
ἀπλός ἀλλά θεόπνευστος Ἀπ. Πέτρος,
ἔδω, στήν προφητεία αὐτή τοῦ Δαβΐδ, μία
ἔρμηνεία ἴσχυει.

«Οχι, ἐκήρυττε ὁ
φλογερός Ἀπόστο-
λος. Ἡ ἀφθαρσία
τοῦ σώματος, πού
κηρύσσει ὁ βασι-
λεύς Δαβΐδ, δέν
ἀφορᾶ τόν ἕδιο.
Ἐδῶ, τούς ἑτονισε
μέ ἔμφαση, εἶναι ὁ
τάφος του μέ τά
λείφανά του. Ἡ
προφητεία εἶναι γιά
τόν Κύριό μας, τόν
Ἰησοῦν Χριστόν.

Τόν Χριστόν

μας, ἐκήρυττε μέ ὅλον τό πάθος τῆς ἀγνῆς
του φυχῆς ὁ Ἀπόστ. Πέτρος, «ὁ Θεός ἀνέ-
στησε ὡς ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν». Ἰδού ἀπό
ποῦ πηγάζει ἡ χαρά τῆς ἑορτῆς μας. Ἀπό
τόν κενόν τάφον, τόν Πανάγιον καὶ Ζωο-
δόχον Τάφον τῆς Ἁγίας Γῆς.

Γι' αὐτό χαίρει σήμερα καὶ ἀγάλλεται
γῆ καὶ οὐρανός. Γι' αὐτό χαίρουν μαζί μας
ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι στούς οὐρανούς.
Διότι ὁ Κύριός μας ἔγινε «πρωτότοκος ἐκ
τῶν νεκρῶν». Ο «ἔσχατος ἔχθρός» (Α'
Κορ. 1ε' 26) τοῦ ἀνθρώπου, δ θάνατος, δέ-
χθηκε ἀπό τώρα τό πρῶτον καὶ καίριον

χτύπημα. Ἡ ἐλπίδα ἡ καλλίστη γιά τήν
ἀνθρωπότητα, σελαγίζει πλέον ὡς χρυσα-
ετός ἐπάνω ἀπό τό ἀνθρώπινο γένος!
Ἀκτινοβολεῖ ὡς οὐράνιον τόξον, ἡ θέα τοῦ
ὅποιου ἡρεμεῖ καὶ γαληνεύει τό πνεῦμα
μας, ὕστερα ἀπό τόν κατακλυσμό τῶν
συμφορῶν τοῦ βίου καὶ μάλιστα τοῦ θανά-
του.

Αὐτά, Ἀγαπητοί Ἀδελφοί καὶ Πατέ-
ρες, ἀς ἔχωμε ὅχι μόνο σήμερα, ἀλλά πά-
ντοτε στό πνεῦμα μας. Ἡ χαρά τῆς Ἀνα-
στάσεως, μοναδική καὶ γλυκυτάτη, ἀς μᾶς
συντροφεύη πάντοτε. Τήν ἔχομεν ἀνά-

γκην. Διότι στίς δυσκο-
λίες τοῦ βίου μας μόνο ἡ
Ἐκκλησία ἔχει τήν δύ-
ναμη νά μᾶς δωρήσῃ λί-
γη χαρά, ἀνακούφιση
καὶ ἀναψυχή. Καμμία
ἄλλη πηγή δέν μπορεῖ
νά μᾶς δροσίσῃ τήν καρ-
διά, ὅταν καίγεται ἀπό
τήν φωτιά τοῦ πόνου,
τῶν θλίψεων.

Χαίρετε, Ἀδελφοί
καὶ Πατέρες, καὶ Τέκνα
ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά. Καὶ
πάλιν ἐρῶ Χαίρετε.

Χριστός Ἀνέστη!

Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λα-
οί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα!

Διάπυρος πρός τόν Ἀναστάντα Κύριο
εὐχέτης σας.

Η σημασία τῆς σωστῆς ίεράρχισης τῶν ἄξιῶν

Τοῦ Πρωτ/ρου
Μποσνακίδη Παντελεήμονος
Διδασκάλου

"Ενας καθηγητής φιλοσοφίας έμφανιστηκε κάποτε στήν τάξη του μέ ένα μεγάλο χάρτινο κουτί.

Χωρίς νά μιλήσει καθόλου, πήρε άπό την χάρτινη κούτα ένα ἄδειο διαφανές βάζο και ἀρχισε νά τό γεμίζει μέ μικρές πέτρες.

Οί μαθητές του τόν κοιτοῦσαν μέ άπορία.

"Οταν τό βάζο δέν χωροῦσε ἄλλο, ρώτησε:

—**Είναι τό βάζο γεμάτο;**

Οί μαθητές ἀπάντησαν:

—**Ναί, είναι γεμάτο.**

Αύτός χαμογέλασε καί, χωρίς νά μιλήσει, πήρε άπό την χάρτινη κούτα ένα σακουλάκι μέ μικρά βότσαλα και ἀρχισε νά γεμίζει τό βάζο. Κούνησε λίγο τό βάζο και τά βότσαλα κύλησαν και γέμισαν τά κενά πού ἀφήναν οἱ πέτρες μεταξύ τους. "Οταν δέν χωροῦσε ἄλλο, ρώτησε:

—**Είναι γεμάτο τό βάζο;**

Οί μαθητές ἀπάντησαν:

—**Ναί, είναι γεμάτο.**

Αύτός χαμογέλασε πάλι καί, χωρίς νά μιλήσει, πήρε άπό την χάρτινη κούτα ένα σακουλάκι μέ ἄμμο και ἀρχισε νά τό ἀδειάζει μέσα στό βάζο. "Η ἄμμος χύθηκε και γέμισε όλα τά κενά πού ἦταν ἀνάμεσα στίς πέτρες και τά βότσαλα. "Οταν τό βάζο δέν χωροῦσε ἄλλο, ρώτησε:

—**Είναι γεμάτο τό βάζο;**

Οί μαθητές γιά μιά φορά ἀκόμη ἀπάντησαν:

—**Ναί, είναι γεμάτο.**

Αύτός πάλι χαμογέλασε καί, χωρίς νά μιλήσει, πήρε άπό την χάρτινη κούτα δύο κουτιά μπύρες και ἀρχισε νά τίς ἀδειάζει στό βάζο. Τό ύγρο γέμισε όλο τό υπόλοιπο κενό. "Οταν τό βάζο δέν χωροῦσε ἄλλο, ρώτησε:

—**Είναι τό βάζο γεμάτο;**

Καί οί μαθητές ξανααπάντησαν:

—**Ναί, είναι γεμάτο.**

Τότε ὁ καθηγητής στράφηκε στούς μαθητές του καί τούς εἶπε:

Θέλω νά θεωρήσετε ὅτι τό βάζο αὐτό ἀντιπροσωπεύει πήν ζωή σας, καί:

I. Οί πέτρες είναι τά πιό σημαντικά πράγματα σε αὐτήν, ὅπως:

- a) ή ίγεια
- b) ή οἰκογένεια
- c) ή πατρίδα
- d) ή θρησκεία
- e) δ/ή σύντροφός σας
- f) τά παιδιά σας

Είναι τόσο σημαντικά πού ἀκόμα κι ἀν όλα τά υπόλοι-

πα λείψουν, ή ζωή σας θά έξακολουθήσει νά είναι γεμάτη.

2. Τά βότσαλα είναι τά ἄλλα πράγματα πού ἔρχονται στή ζωή μας, ὅπως

- a) οἱ καλοί φίλοι
- b) οἱ σπουδές
- c) ή δουλειά
- d) τό σπίτι μας
- e) τό αὐτοκίνητό μας
- f) τά ταξίδια

"Αν τά βάλετε πρώτα στό βάζο, δέν θά υπάρχει χῶρος γιά τίς πέτρες, τά σημαντικά τής ζωῆς.

3. Η ἄμμος είναι όλα τά υπόλοιπα, τά μικρά τῆς ζωῆς. "Αν τή βάλετε πρώτα στό βάζο, δέν θά υπάρχει χῶρος οὔτε γιά τίς πέτρες, οὔτε γιά τά βότσαλα. Τό βάζο μήν ξεχνάτε, είναι ή ζωή σας.

"Αν ξοδεύετε χρόνο καί ἐνέργεια γιά τά μικρά πράγματα, δέν θά βρεῖτε ποτέ χρόνο γιά τά πιό σημαντικά.

Ξεχωρίστε ποιά είναι τά πιό σημαντικά γιά τήν εύτυχία σας.

Μιλεῖστε μέ τόν Θεό,
μιλεῖστε μέ τούς γονεῖς σας,
παῖξτε μέ τά παιδιά σας,
ἀπολαύστε τόν/τήν σύντροφό σας,
χαρεῖτε μέ τούς φίλους σας,
προσέξτε τόν έαυτό σας.

Πάντα θά υπάρχει χῶρος καί χρόνος γιά γνώση καί σπουδές, πάντα θά υπάρχει χρόνος γιά νά φτιάξετε τό σπίτι σας, τό αὐτοκίνητό σας, τίς ἐργασίες σας, τά στερεοφωνικά σας, τά κινητά σας τηλέφωνα.

"Ομως νά φροντίστε γιά τίς πέτρες πρώτα. Ξεχωρίστε καί ἀξιολογεῖστε σωστά τίς προτεραιότητές σας.

Οί μαθητές είχαν μείνει ἄφωνοι, ἔνας ὅμως ρώτησε:

—Καλά, καί ή μπύρα τί ἀντιπροσωπεύει;

‘Ο καθηγητής γελώντας τοῦ ἀπαντᾶ:

— Χαίρομαι πού ρωτᾶς, θά σᾶς πῶ.

Δέν ἔχει σημασία πόσο γεμάτη είναι ή ζωή σας, δέν ἔχει σημασία πόσο στριμωγμένοι είστε, γιατί πρέπει νά ζέρετε ὅτι:

ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΙΓΟΣ ΧΩΡΟΣ
ΓΙΑ ΔΥΟ ΜΠΥΡΙΤΣΕΣ!!!

Οίκογένεια και τηλεόραση

Τοῦ Πρωτ/ρου Ἀθανασίου Παπαδάκη
Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου

1. Ἡ σημερινή κατάσταση

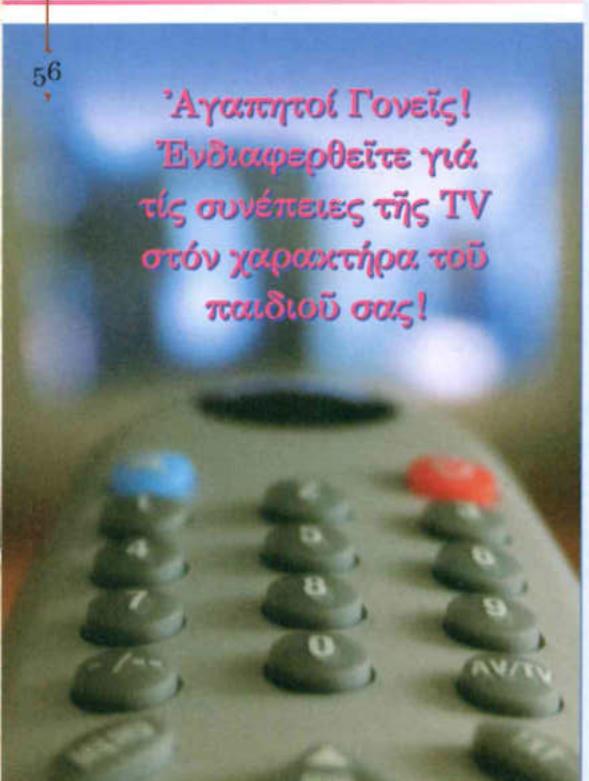
Ἔναι γεγονός ἀναμφισβήτητο ὅτι πολλά ἔχουν ἀλλάξει στή σημερινή οίκογένεια καί δυστυχῶς ὅχι πρός τό καλύτερο ἀλλά πρός τό χειρότερο. Οἱ δεσμοί πού τήν συνέδεαν ἔχουν χαλαρώσει, ὁ σεβασμός πού ὑπῆρχε ἀνάμεσα σ' ὅλα τά μέλη ἔχει ἀτονήσει καί ἡ παρουσία τοῦ παπποῦ καί τῆς γιαγιᾶς δέν εἶναι ἀνεκτή στά νεαρά ἀνδρόγυνα καί ἔχει σχεδόν ἐκλείψει. Ἡ ἀγκαλιά τῆς γιαγιᾶς, τά παραμύθια της, οἱ διηγήσεις της οἱ θρησκευτικές, ἀνήκουν πλέον στό παρελθόν. Τά κατορθώματα τοῦ παπποῦ, οἱ ἐκδρομές μέ τά ἐγγόνια του, οἱ περίπατοι στά χωράφια, στά ἀμπέλια, στίς γραφικές βουνοπλαγιές καί τά ξωκλήσια ὅλο καί ἀπομακρύνονται στήν ὁμίχλη ἐνός ἀλαργινοῦ παρελθόντος.

Σήμερα τό παιδί μας, τό ἐγγόνι μας ζεῖ προσκολλημένο μέ την οἰκογένεια, πολλές φορές νευρωτική ὑπερδιέγερση, βουβό, μέ κατάχρηση μόνον τῶν ματιῶν του μπροστά στό γυαλί τῆς τηλεόρασης ἢ τοῦ υπολογιστῆ. Ἀνεξέλεγκτο τίς πιό πολλές φορές παρακολουθεῖ τά προγράμματα μέ τά στρουφάκια, μέ τούς καλούς καί κακούς μάγους, παρακολουθεῖ τά ψηφιακά τέρατα, τά τέρατα τσέπης (πόκιμον, Μίκι μάους καί Ταρζάν), τούς υπερανθρώπους πού βγάζουν φτερά καί κυνηγάνε τούς κακούς, τό Χάρρυ Πότερ, τό θετό παιδάκι πού φεύγει ἀπό τήν οίκογένεια καί πηγαίνει σέ σχολή μάγων, αὐτά καί ἄλλα πολλά μέ εἰκόνες πού ἐθίζουν τά παιδιά μέ τερατόμορφα δόντα καί σατανικές ὅψεις, μέ ἀποτέλεσμα τά παιδιά μας νά εἰσέρχονται στό δολερό κόσμο τῆς μαγείας, τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί τῆς δαιμονολατρείας. Μέ ὅλα τά παραπάνω τό παιδί μας ἀποξενώνεται ἀπό τήν παράδοσή του, ἀπό τήν πίστη τῶν πατέρων του, ἀπό τά ιδανικά τῆς φυλῆς του, ἀπό τήν ιστορία τῶν προγόνων του, ἀπό τίς ἔνδοξες ρίζες τῆς πατρίδας, καί ἐν τέλει ἀπό τήν ισορροπημένη ζωή.

56

‘Αγαπητοί Γονεῖς!
Ένδιαφερθεῖτε γιά
τίς συνέπειες τῆς TV
στόν χαρακτήρα τοῦ
παιδιοῦ σας! ’

Διαμορφώνει χαρακτήρα ξένον τελείως πρός τά δεδομένα πού έμεις οι μεγαλύτεροι διδαχθήκαμε και οι συνέπειες στή διαμόρφωσι του χαρακτήρα και της προσωπικότητάς του γενικότερα, μπορεί νά αποβούν άνεπανόρθωτα καταστρεπτικές.

Διαβρώνεται και αποξενώνεται, άποκομμένο από τις ρίζες του και ως έλληνόπουλο και ως Χριστιανόπουλο άλλα και οι ζημιές πού ήμπορεί νά ύποστει στόν έγκεφαλο και στήν δραση από τήν άλογιστη χρήση τών ήλεκτρονικών μέσων μπορεί νά είναι μέχρι και άλεθριες. "Ηδη πολλοί έπιστημονες κρούουν τόν κώδωνα του κινδύνου ύπενθυμίζοντας τούς κινδύνους και τις έπιπτωσεις στό άτομο, είτε ήθικές είτε όργανικές.

2. Η άντιδρασή μας

Έρωτώ! Πόσοι από μᾶς έλέγχουμε τά θεάματα πού παρακολουθούν τά παιδιά μας; Πόσοι από μᾶς προσπαθούμε νά άναχαιτίσουμε έστω και λίγο τήν προκλητική δρμή τής τηλεόρασης και νά ύποκαταστήσουμε ένα της έργο μέ τή δική μας παρουσία, μέ τό δικό μας ζωντανό λόγο, μέ τή δική μας διδαχή; Γιατί νά άφήσουμε στήν τηλεόραση νά πάρει αύτή στά χέρια της διολκηρωτικά τήν άγωγή τών παιδιών μας; Γιατί νά άφήσουμε τά παιδιά μας έρμαια τέτοιων άρνητικών έκπομπών μέ τόν κίνδυνο νά διαπλάσουν χαρακτήρα ξένον πρός τά «θέσμια» τής φυλῆς μας καλλιεργώντας έναν αύριανό πολίτη μέ τόση «λεξιπενία», ώστε δταν ένηλικιωθεί άντι νά έχει εύρυμάθεια και πλούτο λέξεων νά μήν μπορεί νά όμιλήσει;

Δέν θά ήταν προτιμότερο, μιά πού

μᾶς κατηγορούν έμας τούς Νεοέλληνες δτι είμαστε ό μοναδικός λαός τής Εύρωπης πού άσχολείται λιγότερο μέ τό βιβλίο, νά έπιστρεψουμε και πάλι σ' αύτό και τά δωράκια μας νά είναι βιβλία, προπαντός έλληνικά μέ τά δικά μας παραμύθια, μέ τούς δικούς μας λογοτέχνες, μέ τούς θησαυρούς γενικά της ύπεροχης λογοτεχνίας μας;

Δέν θά ήταν προτιμότερο νά έπιλεγουμε έμεις πάλι δικά μας μέσα γιά τίς ήλεκτρονικές ίστοσελίδες τών παιδιών CD, DVD, κασέτες μέ θέματα από τούς θησαυρούς τής έλληνικής φύσης, τής Όρθοδοξίας μας, τής ίστορίας μας, τού Βυζαντίου, τίς ήρωικές μας προσωπικότητες, πού πάμπολλα από αύτά ύπαρχουν σέ βιβλιοπωλεία και πού δυστυχώς παραμένουν στά άζητητα; Και άκομα, άς έπιλεξουμε έκπομπές οι δποίες πλάθουν, χαροποιούν, δίδουν αισιοδοξία, τονώνουν τήν πίστη, τό έθνικό φρόνημα, προβάλλουν τίς άκατάλυτες εύαγγελικές άληθειες, τίς σεβάσμιες μορφές τής έκκλησίας μας.

Έπιτέλους δέν χάθηκαν τά πάντα, δέν είναι δλα μαῦρα, από έμας έξαρται νά γίνουμε και πάλι οι σωστοί δάσκαλοι τών παιδιών μας, νά ξαναβρούμε τούς χαμένους μας ρόλους, τού πατέρα, τής μητέρας, τού παππού, τής γιαγιάς γιά νά μπορέσουμε κάτι νά περισώσουμε και νά άνακόψουμε τόν δλέθριο κατήφορο πού δδηγεί στόν άφελληνισμό και μᾶς άπομακρύνει από τίς Όρθόδοξες ρίζες μας!

Τοῦ Ἀριστείδη Χρ. Μεντίζη
Δημοσιογράφου – Ἐρευνητῆ

«ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ»

Τό θρυλικό ὄχυρό καὶ ἡ ἱστορία του

Στά ἀνατολικά τοῦ Παλαιοχωρίου, στήν κορυφή ἐνός ἀπό τούς πρόδοους τοῦ θρυλικοῦ Παγγαίου, δρίσκονται τά ἐρείπια ἐνός κάστρου, τό δοῦλο εἶναι ἀμεσα συνδεδεμένο μέ τήν ἴστορία ἀλλά καὶ τήν παράδοση τῆς περιοχῆς. Πρόκειται γιά τό Κάστρο τοῦ Παλαιοχωρίου, πού γιά αἰώνες εἶναι γνωστό ὡς «τό Κάστρο τοῦ Ἀλέξανδρου», καὶ τό δοῦλο γνώρισε ἡμέρες δόξας στούς 18 σχεδόν αἰώνες λειτουργίας του.

Λιγοστές εἶναι οἱ καταγεγραμμένες ἀναφορές σέ ἴστορικές πηγές γιά τήν ὑπαρξή καὶ λειτουργία αὐτοῦ του κάστρου. Πρόκειται γιά ἔνα κενό πού διείλεται σέ πολλούς παράγοντες, ὅπως οἱ λεηλασίες καὶ καταστροφές τῶν ἴστορικῶν βιβλιοθηκῶν τῆς περιοχῆς, ἀλλά καὶ ἡ συνεχιζόμενη λειτουργία του, πού ἵσως διοθοῦσε στό νά ξεχαστοῦν οἱ παλαιότερες γνωστές ἴστορίες, στό ὄνομα τῆς σύγχρονης, γιά τήν ἐποχή, δράσης.

‘Ωστόσο οἱ τεκμηριωμένες ἀρχαιολογικά ἀποδείξεις, ἀλλά καὶ ἡ προφορική ἴστορία, καταλήγουν στό ἴδιο συμπέρασμα, σύμφωνα μέ τό δοῦλο τό «Κάστρο τοῦ Ἀλέξανδρου» πού διασώζει ἡ παράδοση, εἶναι μιά ὀχυρή ἐγκατάσταση πού ἰδρύθηκε στό λόφο ἀνατολικά του Παλαιοχωρίου στά χρόνια της βασιλείας τοῦ Μεγάλου Ἀλέξανδρου, ἡ ἀγάπη τοῦ δούλου γιά τόν τόπο αὐτό εἶναι γνωστή.

Τό κάστρο αὐτό χτίστηκε ἀρχικά γιά νά προστατεύονται τά μεταλλεῖα χρυσοῦ πού λειτουργοῦσαν στήν περιοχή, καὶ τά δοῦλα συνέδραμαν στήν ὑλοποίηση τῆς ἐκστρατείας τοῦ Μεγάλου Ἀλέξανδρου. Κάποια στιγμή ὅμως, καθώς τά κοιτάσματα τοῦ πολύτιμου μετάλλου ἔξαντλήθηκαν, καὶ ἀφοῦ δρισκόταν στό ἐσωτερικό μᾶς τεράστιας αὐτοκρατορίας, τό Κάστρο ἐγκαταλείπεται. ‘Η παράδοση διασώζει τό τοπωνύμο «Κάστρο τοῦ Ἀλέξανδρου», πού στίς ἀρχές τοῦ 18ου αἰώνα δίνει τό ὄνομα αὐτό καὶ στό Παλαιοχώρι, τό δοῦλο ἀπό περιηγητές ἀναφέρεται ὡς τό «χωριό τοῦ Ἀλέξανδρου».

‘Ακολουθεῖ ἡ ρωμαϊκή κυριαρχία, καὶ τό κάστρο, σύμφωνα μέ ἀποσπασματικές πληροφορίες, χρησιμοποιεῖται περιστασιακά ὡς φυλάκιο. Οἱ αἰώνες περνοῦν

καὶ ἡ Βυζαντινή Αύτοκρατορία γεννιέται καὶ ἐπεκτείνεται σχεδόν σέ όλόκληρο τόν τότε γνωστό κόσμο. Δέν ἀργοῦν νά ξεσπάσουν ἀναταραχές καὶ πολλοί δάρδαροι νά ἐπιδουλεύονται τά ἐδάφη τῆς Βαλκανικῆς χερσονήσου. Μετά ἀπό μιά σειρά ἐπιδρομῶν ἀπό τούς Σέρβους, κρίνεται σκόπιμο κάποια φρούρια στήν περιοχή νά ἐπαναλειτουργήσουν.

Τό 1185 λοιπόν, δ Βυζαντινός Στρατηγός 'Αλέξιος Βρανᾶς ἀνακατασκευάζει τό κάστρο, ἐνισχύει τίς ὁχυρώσεις του, καὶ τό ἐπανδρώνει. Μόνο πού αὐτή τή φορά δ ὁρλος του δέν εἶναι νά προστατεύει τά μεταλλεῖα πού πλέον δέν ὑπάρχουν, ἀλλά νά ἐλέγχει καὶ νά ἐποπτεύει τή δίοδο πού δημιουργοῦνταν μεταξύ του δρεινοῦ ὅγκου τοῦ Παγγαίου καὶ τῆς Πρασιάδας λίμνης, πού κάλυπτε τήν σημερινή πεδιάδα τῶν Φιλίππων. Ἡταν τότε πού τό «Κάστρο τοῦ 'Αλέξανδρου» μετονομάστηκε, λόγω τοῦ δευτέρου κτήτορά του σέ «Βρανόκαστρο».

Οἱ ἐπιθέσεις πού δέχθηκε τό κάστρο ἥταν πολλές, ὅμως γιά δύο αἰῶνες κατόρθωσε νά τίς ἀποκρούει καὶ νά φυλάει τίς δικές του «Θερμοπύλες» σέ αὐτή τή στρατηγική περιοχή. Τό τέλος ὅμως δέν ἀργησε νά ἔρθει. Προερχόταν ἀπό τόν μεγάλο κίνδυνο -πού ἔφερε καὶ τήν δύση τῆς Βυζαντινῆς Αύτοκρατορίας- τούς 'Οθωμανούς. Ἡ τελευταία χρονιά πού ἡ σημαία καὶ τά λάβαρα τοῦ Βυζαντίου κυμάτιζαν στούς πύργους τοῦ Βρανόκαστρου ἥταν τό 1383. Τότε δ ἀναρίθμητος 'Οθωμανικός στρατός πού πέρασε ἀπό τήν περιοχή στράφηκε ἐναντίον του.

Σαράντα χρόνια, σύμφωνα μέ τήν παράδοση, κράτησε ἡ πολιορκία τοῦ κάστρου. Σαράντα χρόνια μαχῶν γιά τήν ἐλευθερία καὶ τήν ἀνεξαρτησία, μέ τούς λιγοστούς ὑπερασπιστές τοῦ ὁχυροῦ νά μάχονται πίσω ἀπό τίς ἐπάλξεις ἐνάντια σέ ἔνα στρατό πού κάλυπτε ὅλη τήν γύρω πεδιάδα. Τό τέλος δέν ἥταν μακριά. Ἀφοῦ ἔσπασε, ἀπό μιά κα-

νονιά, ἡ πόρτα τοῦ κάστρου, οἱ 'Οθωμανοί κατακτητές λυσσασμένοι ξεχύθηκαν στό ἐσωτερικό του, τό λεηλάτησαν καὶ τό κατέστρεψαν.

'Η χρονιά αὐτή ἥταν δρόσημο γιά τήν περιοχή. Ἀπό ἐκεῖ καὶ πέρα οἱ κάτοικοι της, ἔβλεπαν τά ἐρείπια, πλέον, τοῦ Κάστρου ὡς σύμβολο ἀγώνα γιά τήν ἐλευθερία, ὡς σύμβολο προστασίας. Εἶναι αὐτά τά ἐρείπια πού ἐπιβλητικά δρθώνονται πάνω ἀπό τό Παλαιοχώρι, καὶ συνεχίζουν νά συμβολίζουν τίς μάχες γιά τήν ὑπεράσπιση τῶν ιδανικῶν μέσα στούς αἰῶνες.

Σήμερα δ ἀρχαιολογικός χῶρος τοῦ Κάστρου εἶναι ἐπισκέψιμος καὶ μπορεῖ κανείς ν' ἀνηφορίσει προκειμένου νά θαυμάσει τήν ὑπέροχη θέα. Στήν ἀκρόπολη τοῦ κάστρου βρίσκονται καὶ τό μικρό είκονοστάσι τοῦ 'Αγίου Θεοδώρου. Στήν γιορτή τοῦ 'Αγίου οἱ κάτοικοι τοῦ Παλαιοχωρίου ἀλλά καὶ τῆς εὐρύτερης περιοχῆς κατευθύνονται στό λόφο γιά νά τιμήσουν τόν "Αγιο. Πρόκειται, γιά τή συνέχιση μᾶς μεσαιωνικῆς παράδοσης, ἡ δοπία θέλει δ "Αγιος Θεόδωρος νά τιμάται στό Κάστρο. Μέ ἀφορμή αὐτή τήν παράδοση διοργανώνεται καὶ μιά ἐκδήλωση μέ τή φοντίδα τοῦ Πολιτιστικοῦ Συλλόγου Παλαιοχωρίου καὶ τοῦ δήμου Παγγαίου.

'Ο ἐπισκέπτης ἀνηφορίζοντας στό κάστρο, μπορεῖ νά περιπατήσει ἀνάμεσα στούς πύργους καὶ στά τείχη. Ἀνάμεσα στά ἐρείπια τοῦ οἰκισμοῦ πού ὑπῆρχε ἐκεῖ καὶ νά φανταστεῖ τίς μάχες καὶ τά γεγονότα πού διαδραματίστηκαν ἐκεῖ.

Σίγουρα ἀξίζει τόν κόπο!

*"Ενας ἀκόμη
ἀψευδής μάρτυρας
Ἐλληνικότητας,
εὐψυχίας, πάθους
γιά τήν Ἐλευθερία.*

Ἡ θεία Λατρεία μας
εἶναι θεάρεστη, ὅταν
πηγάζῃ ἀνά καθαρή
καρδιά καὶ ἀγνά ἥζη.

«ΕΟΡΤΑΣΩΜΕΝ ΦΑΙΔΡΩΣ, ΟΜΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΣΕΒΩΣ...»

ἱ. Χρυσόστομος

1. Αδελφική ὑπενθύμιση

“Οταν θά κυκλοφορῇ τὸ παρόν τεῦχος καὶ θά εὐρίσκεται στά χέρια τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν, θά ἔχῃ περῷάσει ἡ ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν, τὸ “Ἄγιον Πάσχα. Θά ἔχῃ ἥδη ἀποθησαυρισθῆ στή μνήμη τοῦ καθενός. Ἀλλά παρ’ ὅλα ταῦτα τὸ περιεχόμενο τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ δέν θά ἔχῃ χάσει τήν ἐπικαιρότητά του.

Διότι τὸ Πάσχα δέν εἶναι ἡ μοναδική ἐορτὴ μας. Δόξα τῷ Θεῷ!

‘Η ὁδός τοῦ βίου τοῦ χριστιανοῦ κάθε ἄλλο παρά «ἀπανδόκευτος» εἶναι! Πλήθος οἱ ἐορτές ὅλο τὸ χρόνο. Πρός τιμήν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ μας, πρός τιμήν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πρός τιμήν τῶν ἀναριθμητῶν Ἅγιών μας, τῶν πιο ἐκλεκτῶν συνανθρώπων μας ἐπάνω στή γῆ!

Ἐπομένως κάποια ἀδελφική ὑπενθύμιση ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ οὐδέποτε εἶναι περιττή. Ἡ ἴδια ἡ Ἅγια Γραφή, πού περιδινεῖται γύρῳ ἀπό τά κρισιμώτερα θέματα τοῦ ἀνθρώπου, δέν παραλείπει νά θίξῃ τό ἐν λόγῳ θέμα. Τό ἴδιο καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, πού συνέδραμαν μέ τό σοφό καὶ θεόπνευστο λόγο τους στήν ὅρθη ἀντιμετώπιση ὅλων τῶν θεμάτων, μικρῶν καὶ μεγάλων, πού μᾶς ἀπασχολοῦν.

2. Στήν Παλαιά Διαθήκη

“Ἐτσι βλέπομε ἔντρομοι στήν ίστορία τῆς Θείας Οἰκονομίας, ὅπως ἀρχίζει κυρίως καὶ ἐκτυλίσεται στήν ζωή τοῦ περιουσίου

λαοῦ, τόν Παντεπόπτη Θεό νά ἐκφράζῃ ἐντονα τή δυσαρέσκειά Του, τήν ἀποστροφή Του πρός τόν λαό Του σχετικά μέ τίς ἐορτές, μᾶλλον μέ τόν τρόπο, μέ τόν δρόπον ἐτελοῦντο.

Στήν ἐποχή, λοιπόν, τής Παλαιᾶς Διαθήκης σκληρός ἀντηχεῖ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ πρός τόν περιούσιο λαό, ὅταν ἐώρταζε τίς καθιερωμένες ἐορτές ἀδιαφορώντας γιά τήν ἡθική ἐν γένει συμπεριφορά του. Οἱ προσφορές του τότε στό ναό καὶ ὅλες γενικά οἱ θρησκευτικές του ἐκδηλώσεις, οἱ συνδεδεμένες μέ τήν ἐορτή, δέν ἡσαν εὐπρόσδεκτες ἀπό τόν Θεό. Καὶ πᾶς ἀλλήθεια, ἡ θρησκευτικότητα τότε τοῦ λαοῦ, μέ ὅση θέρμη ψυχῆς καὶ ἄν ἐκδηλωνόταν, νά εἴχε τή θεϊκή ἐπιδράβευση, ὅταν πρόιν τήν προσέλευσή τους στό ναό παρέβαιναν ἀναίσχυντα τόν ἡθικό νόμο;

Πῶς νά μήν ἀγανακτεῖ δικαίως ὁ Προφήτης Ἀμώς, ὅταν πληροφορεῖται, ὅτι ὁ πατέρας καὶ ὁ γυιός, πού τώρα μεταβαίνουν μέ εὐλάβεια στό ναό γιά νά προσφέρουν τήν θυσία τους, ἀποδραδύς καὶ οἱ δυό, ἀκολάσταιναν ἀναιδῶς μέ τήν ἴδια ἀμαρτωλή γυναικα; «νιός καὶ πατήρ αὐτοῦ εἰσεπορεύοντο πρός τήν αὐτήν παιδίσκην...» (Ἀμώς 2, 7).

Γι’ αὐτό καὶ ὡς κεραυνός πίπτει στήν κεφαλή αὐτῶν τῶν ἐορταστῶν ὁ θεϊκός Λόγος. «Τάς νουμηνίας ὑμῶν καὶ τάς ἐορτάς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχή μου!» (Ησαίας 1, 14).

“Ω! Σαφεστάτη ἡτο καὶ πρό Χριστοῦ ἡ θεϊκή αὐτή ἐντολή γιά δσους ἐπιθυμούσαν ἡ λατρεία των καὶ οἱ προσφορές των πρός τόν

“Υψιστο νά είναι πάντοτε εύπρόσδεκτες! ” Ας ἐπικρατοῦσε ὁ μεγαλύτερος θρησκευτικός ἐνθουσιασμός καὶ παλμός στούς ἕορταστές, ἃς προσέφεραν τὰ πολυτιμότερα δῶρα, ἐάν ἡ θρησκευτικότητά των δέν συνοδευόταν ἀπαραίτητως καὶ ἀπό ἡθικό δίο, σύμφωνο μέ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τότε οὐδεμία ἀμοιδή δέν περιμεναν ἀπό τὸν Θεό.

3. Ἔορτή καὶ ἥθος

“Ωστε, ἀγαπητοί ἀναγνῶστες, αὐτή ἡτο ἡ σταθερή γραμμή, πού ἔχαραξε ὁ Θεός γιά δόσους ἐπιθυμοῦν νά Τόν λατρεύσουν ἀξίως. Οἱ ἔορτές μας θά είναι εὐάρεστες στὸν Κύριο, ὅταν τὶς ἔορτάζομε μέ πίστη καὶ καθαρή καρδιά. Μέ πνεῦμα ταπεινώσεως καὶ μετανοίας. Πόσο εὔστοχα μᾶς παρουσιάζει τήν ἀλήθεια αὐτή, πού ἀφορᾶ τή λατρεία τοῦ Θεοῦ, ὁ Προφητάνας Δαΐδ: «Εἰ ἡθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἀν. Ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον. Καρδιάν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἔξουδενώσει». (Ψαλμ. 50, 18-19)

Ορίστε κατά τὸν Προφήτη, πού ἀγάπησε ὁ Θεός, ὅσο λίγους ἀνθρώπους ἐπί τῆς γῆς, ποιό είναι τό κατ’ ἔξοχήν εὐάρεστο καὶ εύπρόσδεκτο ἀπό τὸν Θεό. “Οχι ἡ ψερηφάνεια καὶ τό ἐγωιστικό φρόνημα, ἀλλά ἡ μετάνοια καὶ ἡ συντριβή ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ καθαρότητα τῆς καρδίας. «Τίς ἀναδήσεται εἰς τὸ δόρος Κυρίου; Ἀθῶσς χερσί καὶ καθαρός τῇ καρδίᾳ». (Ψαλμ. 23, 3-4)

“Η ἄς θυμηθοῦμε τὸν Κύριο μας, τί μᾶς προτείνει, ὅταν πηγαίνομε στὸ ναό γιά νά προσφέρωμε τὸ δῶρο μας στὸ Θεό, ἀλλά δέν ἔχωμε ἐν τῷ μεταξὺ ἀγαθές σχέσεις μέ κάποιον συνάνθρωπό μας. Μᾶς στέλλει πίσω, στὸν ἀδελφό μας, μέ τὸν ὄποιον μᾶς χωρίζει κάποια πικρία. Ἀκοῦστε τὸν Κύριο μας. «Ἐάν οὖν προσφέρης τὸ δῶρόν σου ἐπί τὸ θυσιαστήριον κάκει μνησθῆς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τί κατά σοῦ, ἄφες ἔκει τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὑπαγε πρῶτον διαλλάγῃθι τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τότε ἐλθών πρόσφερε τὸ δῶρόν σου». (Ματθ. 5, 23-24)

4. Στά χρόνια τοῦ Ἰ. Χρυσοστόμου

Δικαίως, λοιπόν, συμδουλεύει τούς χριστιανούς ὁ Ἰ. Χρυσόστομος. «Ἐορτάσωμεν

φαιδρῶς ὄμοιν καὶ θεοσεῖδῶς». Καὶ δέδαια τίς ἔορτές μας τίς τελοῦμε πάντοτε μέσα σέ χαρμόσυνη ἀτμόσφαιρα. Μέ φαιδρότητα ψυχῆς. Διότι τά ἔορταζόμενα Πρόσωπα καὶ τά ἔορταζόμενα γεγονότα είναι πηγή χαρᾶς γιά τούς πιστούς. Εἴτε ἔορτάζομε τή Γέννηση τοῦ Θεανθρώπου, τό πλέον χαρμόσυνο γεγονός τῆς Ἰστορίας, εἴτε τήν Ἀνάστασή Του, μέ τήν δοπία κατετρόπωσε τόν ἀρχέκακο διάδολο χαρίζοντας τή νίκη ἐπί τοῦ θανάτου.

Αλλά ἀπαιτεῖται μαζί μέ τήν φαιδρότητα γιά τήν ἄξια συμμετοχή μας καὶ ἡ δική μας πίστη καὶ πνευματικότητα. Μάλιστα δί. Χρυσόστομος, ὁ ὄποιος θερμῶς προέτρεπε τοὺς χριστιανούς νά συμμετέχουν στίς καθιερωμένες μνήμες τῶν Ἅγιων, είχε κάποιους συγκεκριμένους λόγους, γιά τούς δοπίους τέτοια ἡμέρα τοῦ Πάσχα ἀπήγθυνε αὐτήν τήν προτοπή στούς μακάριους ἀκροατές του.

Ποιοι ἡσαν αὐτοί οἱ λόγοι; Ο Ἰδιος ὁ θεῖος Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου καὶ στοργικός πνευματικός πατέρας τούς ἀναφέρει κάπου. Καὶ οἱ ὄποιοι λόγοι δέν λείπουν καὶ ἀπό τή ζωή τῶν συγχρόνων χριστιανῶν. Ο κυριώτερος, ὅτι μερικοί χριστιανοί στίς ἔορτές εὐρίσκαν τήν εὐκαιρία ὅχι μόνο νά ξεκουρασθοῦν, ἀλλά καὶ νά... μεθύσουν. Μάλιστα διηγεῖται μέ θλίψι δί. Πατήρ, ὅτι ἀφοῦ μέ ιερό ἐνθουσιασμό ἔξεδραμαν ἀπό τήν Ἀντιόχεια οἱ συμπατριώτες του στὸ ώραιο προάστειό της τή Δάφνη, γιά νά τιμήσουν τή μνήμη κάποιου τοπικοῦ Ἅγιου, τό δραδάκι οἱ καλοί ἐκεῖνοι ἔορταστές ἐπέστρεφαν στήν πόλη τρικλίζοντας ἀπό τό μεθύσι, μή ἔροντας οὔτε τί ἔλεγαν, οὔτε τί ἐπρατταν.

Τό θέαμα αὐτό τῶν ἐπιστρεφόντων πανηγυριστῶν καὶ ἀσχημονούντων ὑπό τό κράτος τῆς μέθης ἐνοχλοῦσε βαθύτατα τόν πνευματικό τους Πατέρα καὶ Διδάσκαλο. Καὶ γιά τόν πρόσθετο λόγο, ὅτι οἱ χριστιανοί αὐτοί, μέσα στήν κραιπάλη τους προκαλοῦσαν τά εἰδωλικά σχόλια τῶν συγκατοίκων τους εἰδωλολατρῶν, ὅχι τόσο γιά τό ἄτομό τους, ὅσο γιά τήν ἀγία πίστη μας.

Ἐξ οὗ καὶ οἱ δικαιολογημένοι μύδροι τοῦ θείου Πατρός ἐναντίον τους. “Οπως καὶ ἡ σοφή νοοθεσία του καὶ γιά τούς τότε χριστιανούς καὶ γιά μᾶς καὶ γιά πάντοτε. «Ἐορτάσωμεν φαιδρῶς ὄμοιν καὶ θεοσεῖδῶς...» Γένοιτο!

† Ο Ελευθερουπόλεως Χρυσόστομος

Tá Μαζίδια

Τής κας Μπεϊκάκη Φωτεινῆς
Δασκάλας-Συνταξιούχου

Tήν Τρίτη μέρα τοῦ Πάσχα, στόν παλιό συνοικισμό τῶν Ἐλευθερῶν, ἀναβιώνει κάθε χρόνο ἔνα ὡραῖο ἔθιμο.

Τό πρωί γίνεται Θεία Λειτουργία στόν ιερό ναό Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν. Μετά τήν ἀπόλυτη τῆς Θείας Λειτουργίας οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ παίρνουν τά εἰκονίσματα τοῦ ναοῦ καὶ μέ τήν συνοδία ἵερέων, ἵεροφαλτῶν, τή μουσική τοῦ Δήμου καὶ πλήθους κόσμου καὶ τά μεταφέρουν στόν ἀπέναντι λόφο, στά «Μαζίδια», ὅπου ὑπάρχει τό ἔξωκλήσι τῶν ἀγίων Ραφαὴλ-Νικολάου-Εἰρήνης. Οἱ ἵερεῖς κάνουν Ἀγιασμό. Εἶναι ἔνα εἶδος Λιτανείας. Σέ λίγο ἀρχίζουν οἱ δουλιές στά χωράφια καὶ παρακαλοῦν τό Θεό γιά «καιρούς εἰρηνικούς», γιά εὐφορία τῆς γῆς, γιά βροχές ἀλλά καὶ γιά ὑγεία γιά νά μποροῦν νά τά καλλιεργοῦν.

Μετά τήν τοποθέτησι τῶν εἰκόνων στήθεσι τους, κατεβαίνουν ὅλοι στό «Μεσοχώρι» (μιά μικρή πλατειούλα κάτω ἀπό τόν ναό τῶν Ταξιαρχῶν), καὶ χορεύουν εὐχόμενοι μεταξύ τους νά ἔχουν καλή σοδειά στά προϊόντα τους καὶ καλές τιμές.

Πρίν ἀπό τό 1967 παρακαλοῦσαν νά γίνουν πολλά καὶ καλά τά καπνά τους. Τώρα παρακαλοῦν γιά τά σταφύλια τους καὶ γιά τά ὀπωροφόρα δένδρα.

Τόν χορό ἀρχίζει ὁ ἵερέας τοῦ χωριοῦ χορεύοντας τά 4-5 πρῶτα βήματα.

Τό τραγούδι τοῦ πρώτου χοροῦ μιλάει γιά κάποιον νέο, ὁ ὄποιος μία Μεγάλη Πέμπτη φίλησε μιά νεκρή νέα πού ξέθαψε τό ἄλογό του σκάδοντας μέ τά πόδια του. «Οταν ὅμως αὐτός πήγε τό Πάσχα στήν Ἐκκλησία, τά κεραμίδια καὶ τά παραθυρόφυλλα παίρνουν ψυχή, τρίζουν, γκρεμίζονται γιατί δέν θέλουν νά τά πλησιάση ἔνας

άμαρτωλός. Ἀναγκάστηκε τότε νά ἔξομολογηθῇ τό ἀμάρτημά του, γιά νά σταματήσῃ τό κακό καὶ νά τόν δεχθῇ μέσα ἡ ἐκκλησία.

Τό δεύτερο τραγούδι ἀναφέρεται σέ κάπιο δράκο, ἵσως στό δράκο τοῦ Ἀγίου Γεωργίου –αὐτές τίς μέρες γιορτάζει ὁ Ἀγιος– τόν ὄποιον παρακαλοῦν νά ἀφήσῃ ἐλεύθερο τό νερό. Μέ τόν τρόπο αὐτόν παρακαλοῦν νά βρέξῃ, γιάτι σέ λίγο θά ἀρχίσουν οἱ γεωργικές ἐργασίες.

Ἐνα τρίτο τραγούδι ἀναφέρεται σέ κάποια νέα πού εἶναι κλεισμένη στό σπίτι καὶ ἀσχολεῖται μέ τόν ἀργαλειό καὶ τό κέντημα (ἔτσι περνοῦσαν τή μέρα τους τά κορίτσια στό σπίτι) ἐνώ τήν παρακαλοῦν νά βγῃ ἔξω νά πάη καὶ στήν ἐκκλησία. Ὁ Χορός τελειώνει μέ τό τραγούδι τῆς ἀγάπης, ἔνα τραγούδι πού κάθε στίχος του ἀρχίζει μέ ἔνα γράμμα τῆς Ἀλφαβήτου.

Τό ἔθιμο τῆς Γ' μέρας τοῦ Πάσχα στά «Μαζίδια» καὶ κατόπιν στό «Μεσοχώρι» τοῦ παλιοῦ χωριοῦ, ἔχει τίς οἵζες του πολύ βαθειά. Τό κληρονόμησαν οἱ ἐντόπιοι κάτοικοι τοῦ Χωριοῦ ἀπό τούς προγόνους τους καὶ αὐτοί ἀπό τούς δικούς τους. Σύμφωνα μέ τήν παράδοσι τό ἔθιμο διατηρήθηκε σ' ὅλα τά χρόνια τῆς Τούρκικης σκλαβιᾶς, τότε πού οἱ Λευτεριανοί ἥταν σκορπισμένοι στά τσιφλίκια τοῦ κάμπου τους, σκλάβοι τῶν Τούρκων. Μέ μόνη διαφορά ὅτι δέν εἶχαν ἔναν σταθερό χῶρο γιά τήν γιορτή αὐτή. Ἀλλοτε γιόρταζαν σ' ἔνα ξέφωτο πάνω στήν «Παναγίτσα», ἄλλοτε στή θάλασσα δίπλα στά κάστρα καὶ σέ διάφορες ἄλλες τοποθεσίες.

Τό 1880 ἐγκαταστάθηκαν μόνιμα σέ σπίτια πού τούς ἔχτισε πάνω σέ βυζαντινά ἐρείπια, ὁ εὐεργέτης τῶν Ἐλευθερῶν Ρουσιαμάνης. Τήν Τρίτη μέρα τοῦ Πάσχα

Παλαιά, ώραια, γραφικά έθιμα! Έλληνικά, Όρθοδοξα!

ἔπαιρναν τό είκόνισμα ἀπό τό προσκυνητάρι τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν(τό μόνο πού εἶχε μείνει στὸν χῶρο αὐτὸν ἀπό τὰ δυζαντινά χρόνια), καὶ ἔκαναν τήν Λιτανεία τους ψάλλοντας μόνο τό «Κύριε Ἐλέησον» γιατὶ δέν εἶχαν ἰερέα. Στήν συνέχεια ὅλοι μαζί οἱ κάτοικοι πήγαιναν στό «Μεσοχώρι» (μικρή πλατειούλα) καὶ χόρευαν, ξαναζωντανεύοντας τήν ζωή τῶν προγόνων τους. Ἀπό τό 1891 καὶ μετά καὶ ἀφοῦ εἶχε χτιστεῖ ὁ ναός τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, ἔπαιρναν ὅλες τίς εἰκόνες του καὶ πήγαιναν γιά ἀγιασμό στόν "Αγιο Ἰωάννη, σέ μικρή ἀπόσταση ἀπό τόν "Αγιο Ταξιάρχη. Ἀπό τό 1917 καὶ μετά μεταφέρθηκαν στά «Μαζίδια». Εἶχαν σκοτώσει τόν νεαρό Ἀνδρίκο Καραμπερίδη καὶ οἱ γυναικες ὅταν ἔβγαζαν τίς εἰκόνες γιά ἀγιασμό, ἔτρεχαν στόν τάφο καὶ θρηνοῦσαν. Ἀκούγονταν περισσότερο τά μοιρολόγια καὶ τά κλάματα παρά ἡ ἀκολουθία τοῦ ἀγιασμοῦ, γι' αὐτό ἀποφάσισαν νά φύγουν ἀπό τόν "Αγιο Ἰωάννη καὶ νά πάνε στόν ἀπέναντι λόφο, στά «Μαζίδια».

Οἱ Λευτεριανοί εἶναι πολύ δεμένοι μέ τόν "Αγιο Ταξιάρχη καὶ μέ τήν γιορτή αὐτή, γι' αὐτό φροντίζουν κάθε χρόνο οἱ ξενητεμένοι νά δρίσκονται τήν Τρίτη ἡμέρα τοῦ Πάσχα στό χωριό τους καὶ νά γιορτάζουν μαζί μέ τούς δικούς τους καὶ τούς συγχωριανούς τους.

Τό νεκροφίλημα

"Ηρδε μάναμ' ἥ "Ανοιξη
τό Μάη τό καλοκαίρι
πού πρασινίζουν τά βουνά
καὶ λουδίζουν οἱ κάμποι.
"Ηρδε καὶ τό Βαγιώ

καὶ ἡ Μεγάλη Πέμπτη
πού κοινωνοῦν οἱ ἔμορφες
καὶ τ' ἄξια παλικάρια.

"Ηρδε κι ἡ Λαμπροκυριακή
καὶ ὁ Καλός ὁ Λόγος.

"Η μάνα ἀλλάζει τόν υἱό
κι ἡ ἀδελφή τόν ζώνει.

Βάζει τά ροῦχα πράσινα
ζουνάρι μουκαδένιο.

Σάν κίνησαν καὶ πήγαιναν
νά πᾶν νά προσκυνήσουν
μπροστά πααίνει ἡ μάνα του
κι ἡ ἀδελφή κατόπι.

Στή μέση πααίνει ὁ υἱός
σάν φύλλο μαραμένο.

Καί σάν τούς εἶδαν οἱ ἐκκλησιές
καὶ σάν τούς εἶδαν τ' ἄγια
τά κεραμίδια ρίχνονταν
καὶ τ' ἄγια συντρομάζουν,
τῆς δύρας τά παράστατα
τρέμουν γιά νά γκρεμίσουν.
Σάν τί κακό υἱέ μου ἔκανες
κι ἀνατρομάζουν τ' ἄγια;
Θυμᾶσαι μάναμ' ἄλλοτε
σέ τούρκικο σεφέρι;

"Ολ' ἔδεσαν τούς μαύρους τους
σέ δάφνες σέ μερσίνες
κι' ἐγώ ἔδεσα τόν μαῦρο μου σέ νιᾶς
μνημορ ἐπάνω,
κι' ἔσκαψε μέ τά πόδια του
καὶ βγάζει νιό κοράσι.

"Ολοι φιλοῦσαν τόν Σταυρό
καὶ τ' ἄγια Εὐαγγέλια
κι' ἐγώ ἔσκυψα καὶ φίλησα
ματάκι' ἀραχνιασμένα.

Αναμνήσεις από τόν ἀλησμόνητο Πόντο

Γεωγραφική θέση τοῦ Πόντου

Τοῦ Πρωτ/ρου
Θεοδώρου Παπαδοπούλου,
Διδασκάλου

Η Βόρεια Μικρά Ασία, δηλαδή τά νότια παράλια τοῦ Εδεσσείνου Πόντου, όλη αυτή ή στενόμακρη παραλιακή ζώνη δέρνεται άνηλεως από τα κύματα τῆς Μαύρης θάλασσας καὶ τούς άνέμους πού ἔρχονται από τίς ρωσικές στέππες. Κανεὶς μά κανεὶς δέν προσπάθησε, νά τιθασεύσει τά ἄγρια στοιχεία τῆς φύσης γιά νά δώσει ζωή στόν τόπο, παρά μόνο οἱ ἀρχαῖοι ("Ιωνες"), ὅταν τόλμησαν καὶ ίδρυσαν τήν πρώτη ἀποικία τους τήν Μητρόπολη τοῦ Πόντου Σινώπη. Καί κανεὶς δέν τόλμησε νά ἐπεκτείνει τή ζωή ἀνατολικότερα παρά μόνο οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι μέ τό ἀπαράμιλλο ποντιακό τους πείσμα.

"Οπως αἰῶνες ἀργότερα οἱ ἴδιοι αὐτοί ἡρωικοί πρόγονοι τιθάσευσαν τούς βάλτους τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος, ὅπου ἐστησαν τίς παράγκες τους. Οἱ Μύριοι τοῦ Ξενοφώντα περπάτησαν πρῶτοι τά ποντιακά ὅρη, χαμένοι στά πυκνά δάση τους γι' αύτό ὅταν ἀντίκρισαν τή θάλασσα λίγο μακρά από τήν Τραπεζούντα ἀναφώνησαν «θάλαττα-θάλαττα», καὶ σέ ἀνάμνηση ἐστησαν στό ὄρος Θήχη τό περίφημο μνημείο τῆς σωτηρίας τους.

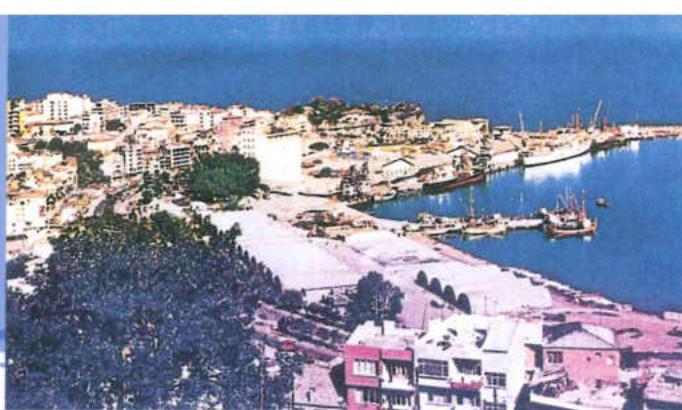

Σύντομη εἰσαγωγή στήν
ἀρθρογραφία πού ἀκολουθεῖ
μέ θέμα τόν δρυλικό
κι' αἵματοπότιστο Πόντο.

χετο νά χαθοῦν. Τοῦ συνέστησε τήν θαλάσσια διάβαση, ἀφοῦ τά θουνά φτάνουν μέχρι τήν θάλασσα καὶ ἡ ὥρεινή ζώνη είναι δύσθατη καὶ ἄγρια.

Οἱ ποντιακές "Αλπεῖς είναι πανύψηλες, καταλαμβάνουν όλόκληρο τόν ἀνατολικό Πόντο σέ μῆκος περίπου πεντακοσίων χιλιομέτρων παράλληλα μέ τήν θάλασσα καὶ καθιστοῦν τήν περιοχή ἀδιάβατη. Οἱ δασοσκεπεῖς θουνοπλαγιές ἀνεβαίνουν ἀπότομα ώς τίς ψηλότερες κορφές μέχρι 4.000 μέτρα ὑψος, σταματοῦνε ἀπότομα τά σύννεφα πού ἔρχονται από τήν Μαύρη θάλασσα, είναι καταπράσινες, μέχρις ὅτου οι πλαγιές ἀντικρίζουν τό Ἀρμενικό ὄροπέδιο γυμνές.

Οἱ Ρωμαῖοι διάνοιξαν τόν δρεινό δρόμο

πού συνέδεε τήν Τραπεζούντα μέ τήν Ἀρμενία καὶ τήν Περσία. Ὁ ίδιος δρόμος είναι ὁ μοναδικός δρόμος ἐπικοινωνίας τῆς Τραπεζούντας μέ τήν ἐνδοχώρα καὶ αὐτός ὁ δρόμος διευκόλυνε τίς μετακινήσεις τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ καὶ παράλληλα ἔξυπηρετοῦσε τό Ἀσιατικό ἐμπόριο.

Ο ποταμός Πυξίτης μαζεύει τά νερά τοῦ καταπράσινου γίγαντα τοῦ Παρνάδρη, καὶ διασχίζει ὅλη τήν Χαλδία. Ο χειμώνας είναι όχτω ἡ ἐννιά μῆνες, τό χορτάρι ἄφθονο στά θερινά βοσκοτόπια πού ἔκτείνονται κοντά σε πυκνά ἐλατοδάση καὶ δάση μαύρης πεύκης. Κάτω ἀπό χίλια μέτρα ὁ Παρνάδρης είναι σκεπασμένος μέ πλατύφυλλα δένδρα καὶ ὄπωροφόρα. Βελανιδίες, πλατάνια, κρανιές, φτελίες, καστανιές, ἄγριες κερασιές, καρυδιές, ἀγριοφουντουκιές καὶ ἀγριομηλιές συνθέτουν τή χλωρίδα τοῦ βουνοῦ. Κάτω ἀπό τίς παχιές φυλλωσιές εύδοκιμει ἡ φτέρη καὶ κάτω ἀπό τήν φτέρη ἡ ἀγριοφράουλα καὶ τά μανουσάκια.

Δυτικά τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πυξίτη ποταμοῦ

ἐκτείνεται ἐπιμήκης λόφος πού φτάνει μέχρι τήν θάλασσα καὶ σχηματίζει τρεῖς τραπεζοειδεῖς προεξοχές, πού χαράσσονται ἀπό ζεροπόταμους καὶ βαθιές χαράδρες. Είναι ἡ φυσική ὄχυρωση τοῦ στενόμακρου ύψωματος, ὃπου οι Σινωπεῖς ἔχτισαν τήν Τραπεζούντα.

Ἐνας χαμηλότερος λόφος στά ἀνατολικά προστατεύει τόν ὄρμο τοῦ Δαφνούντα ἀπό τούς δυτικούς ἀνέμους, ὃπου καὶ οι πρόγονοι ἔχτισαν τό ὄμώνυμο λιμάνι. Ἀλλωστε οι Σινωπεῖς είχαν τήν πείρα ἀπό τήν δική τους πόλη, ὅπως ἀπαράλλαχτα είναι χτισμένη στή βραχώδη προέκταση τοῦ Μπόξ τεπέ.

Ολη ἀυτή τήν καμπύλη παραλιακή γραμμή τής Βόρειας Μικρασίας, πού κατοικήθηκε ἀπό Ἑλληνες ἀποίκους καὶ πού είναι διάσπαρτη ἀπό πόλεις καὶ χωριά πού φέρουν Ἑλληνικές ὄνομασίες σήμερα, ἄλλες τότε στήν ἀρχαιότητα καὶ ἄλλες παραφρασμένες θά προσπαθήσουμε νά περιγράψουμε. Είναι ἡ ἀνατολική ἑσχατιά τοῦ Ἑλληνισμοῦ πού ἔζησε γιά τριάντα αἰῶνες ἀπομονωμένη ἀπό τόν ὑπόλοιπο Ἑλληνισμό καὶ ὅμως ἐπέζησε.

Η 'Έπέτειος 170 έτων λειτουργικῆς ζωῆς τοῦ Ιεροῦ Ναοῦ Ἅγίου Γεωργίου Παλαιοχωρίου

Τοῦ Πρωτ/ρου Θεοχάρη Καλπάκογλου
'Αρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Παγγαίου

Mέ βυζαντινή μεγαλοπρέπεια καί λα-
μπρότητα πραγματοποιήθηκαν οἱ
λατρευτικές ἐκδηλώσεις, πού διορ-
γάνωσε τὸ Εκκλησιαστικό Συμβούλιο Παλαι-
οχωρίου μέ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐπετείου τῶν
170 έτῶν λειτουργικῆς ζωῆς τοῦ ιστορικοῦ
Ἐνοριακοῦ Ιεροῦ Ναοῦ Ἅγίου Γεωργίου.

Μέ πολλή εὐλάβεια, ὁ Κλῆρος καί ὁ λαός
τῆς ἐπαρχίας Παγγαίου, μέ ἐπικεφαλῆς τόν
Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἐλευθερουπόλε-
ως κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟ, ὑποδέχτηκαν στήν
κατάμεστη Κεντρική Πλατεία τῆς Κωμοπόλε-
ως, τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δράμας
κ.κ. ΠΑΥΛΟ, ὁ ὅποιος μετέφερε ἀπό τὴν Ιερά¹
Μονή Εἰκοσιφοίνισσας τεμάχιο ιεροῦ λειψάνου
τοῦ Β' κτήτορά της Ἅγίου Διονυσίου Πατριάρ-
χου Κωνσταντινουπόλεως.

Ο Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Δράμας
κ.κ. ΠΑΥΛΟ, συνοδευόμενος ἀπό κληρικούς
τῆς Τερᾶς Μητροπόλεως Του, καδῶς ἐπίσης
καί ἀπό τὴν Ὁσιολογιωτάτη Καθηγουμένη Ἅ-
λεξία μετά τῆς σεπτῆς συνοδείας της, ἀφίχθη-
κε στό Παλαιοχώρι, τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββά-
του τῆς 18ης Μαρτίου 2006 καί ἀκολούθως μέ
την συμμετοχή τῶν πολιτικῶν καί ἀστυνομικῶν
Ἀρχῶν, τοῦ Νομοῦ Καβάλας καί τοῦ Δήμου
Παγγαίου, ὁδηγήθηκαν μέ τὴν συνοδεία τῆς
Φιλαρμονικῆς Μουσικῆς καί τῶν χορευτικῶν
τμημάτων τοῦ Πολιτιστικοῦ Συλλόγου Παλαιο-
χωρίου λιτανευτικῶς διά μέσου τῶν σημαιοστο-
λισμένων καί δαφνοστρωμένων ὁδῶν στόν
ιστορικό Ιερό Ναό Ἅγίου Γεωργίου, ὅπου τε-
λέστηκε Μέγας Ἅρχιερατικός Ἐσπερινός μετ'
Ἀρτοκλασίας.

Ο Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Ἐλευθε-
ρουπόλεως κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, στό τέλος
τοῦ Πανηγυρικοῦ Ἐσπερινοῦ ἀπηύθυνε δερμές
εὐχαριστίες πρός τὸν Ἅγιο Δράμας καί τὴν
Γερόντισσα τῆς Τερᾶς Μονῆς ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΕΙ-
ΚΟΣΙΦΟΙΝΙΣΣΑΣ γιά τὴν τιμητική παρουσία

τους, ἀλλά καί γιά τὴν εὐγενική μεταφορά καί
παραχώρηση τμήματος ιεροῦ λειψάνου τοῦ Ἅ-
γίου Διονυσίου στὸν Ἐνοριακό Ναό, ὅπου καί
ύφισταται ἀπό τό ἔτος τῆς ἰδρύσεώς του ὅμώ-
νυμο Παρεκκλήσι. Ἀκολούθως, ὁ Σεβ. Μητρο-
πολίτης Δράμας κ.κ. ΠΑΥΛΟΣ, ὡμίλησε ἐποι-
κοδομητικά τονίζοντας τὴν ἐπί πολλούς αἰώ-
νας μεγάλη προσφορά καί προστασία τῆς ΠΑ-
ΝΑΓΙΑΣ ΕΙΚΟΣΙΦΟΙΝΙΣΣΑΣ στήν γύρω πε-
ριοχή τοῦ Παγγαίου καί τὴν μεγάλη εὐλάβεια
τῶν Παλαιοχωρινῶν πρός τὴν Θεοτόκο καί τό
παλαίφατο μοναστήρι Της.

Τὴν ἐπομένη, **Κυριακή 19 Μαρτίου**, τελέ-
στηκε Ἅρχιερατική δεία Λειτουργία ιερουρ-
γοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ἐλευθερουπόλεως κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, ὁ
ὅποιος στό κήρυγμά Του ἐπαίνεσε τὴν πίστη
καί τὴν εὐλάβεια τῶν ἀειμνήστων κτητόρων
τοῦ Ιεροῦ Ναοῦ, ἀλλά καί τῶν σημερινῶν ἐνο-
ριτῶν καί εὐεργετῶν του, ἀναφερόμενος δέ
στήν ιστορική παραχώρηση τοῦ ιεροῦ λειψάνου
μεταξύ ἄλλων εἶπε: «ἡρδε ἐδῶ στόν ναό μας
ἔνα μικρό τεμάχιο λειψάνου τοῦ Ἅγιου Διονυ-
σίου, ἀλλά αὐτό τό μικρό κομμάτι τί δύναμη
ἔχει! Ὅσο χρυσάφι ἔχει στά σπλάχνα του τό
Παγγαῖο δέν συγκρίνεται μ' αὐτό τό μικρό λεί-
φανο. Νά σᾶς πῶ τό γιατί; δέλετε νά μάδετε,
ὅτι αὐτό ποῦ σᾶς εἴπα δέν είναι ύπερβολικό;
Ἔχουμε ἔνα ἄφρωστο ἀδελφό μας. Είναι στά
τελευταῖα του. Δέν ἔχει ζωή. Ὅλο τό χρυσάφι
ἔάν κατέχει τοῦ Παγγαίου δέν μπορεῖ νά τὸν
σώσει. Αὐτό τό μικρό ὅμως λείφανο, ἔάν ἔχει
πίστη καί γονατίσει μπροστά του καί ξητήσει
τὴν βοήθεια τὸν Ἅγιον Διονυσίου, τὸν ἀπαλ-
λάσσει ἀπό τὴν ἀσθένειά του». Στό τέλος δέ
τῆς Ἅρχιερατικῆς δείας Λειτουργίας τίμησε μέ
την ἀπονομή τοῦ ΤΙΜΗΤΙΚΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑ-
ΤΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΛΕΥ-
ΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ καί μιᾶς χρυσοκέντητης
εἰκόνας, τούς συνταξιούχους Αἰδεσιμωτάους

Πρωτοπρεσβυτέρους π. Ἀνδρέα Σγουρίδη καί π. Δημήτριο Κούτσικο γιά τήν τριακονταετή ἐφημερία καί μεγάλη προσφορά τους στό Παλαιοχώρι.

Τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, συνεχίστηκαν οἱ λατρευτικές ἐπετειακές συνάξεις, μέ τήν τέλεση Κατανυκτικοῦ Ἐσπερινοῦ καί τήν διοργάνωση Πνευματικοῦ Συμποσίου, στό όποιο μῆλησαν:

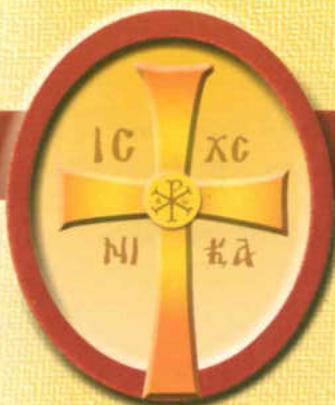
Α) Ὁ Οσιολογιώτατος Μοναχός π. Δαμασκηνός, Γέροντας Τεροῦ Κελλίου Ἅγιων Ἀναργύρων Νέας Σκήτης Ἅγιου Ὁρους, μέ δέμα «Ο Βίος τοῦ Ἅγίου Γεωργίου».

Β) Ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Θεοχάρης Καλπάκης, μέ δέμα «Ο Ἅγιος Διονύσιος καί τό Τερό Παρεκκλήσι του, στό Παλαιοχώρι».

Γ) Ὁ Ἐντιμότατος κ. Ἀριστείδης Μεντίζης, Δημοσιογράφος-Ἐρευνητής, μέ δέμα «Η Τερά Μονή καί ὁ Τρισυπόστατος Τερός Ναός Ἅγιου Γεωργίου Παλαιοχωρίου».

Κατά τό Πνευματικό Συμπόσιο ἔγιναν ἀξιόλογες παρεμβάσεις ἀπό τόν Όσιολογιώτατο π. Δανιήλ τῶν Δανιηλαίων Μοναχῶν Ἅγιου Ὁρους, τόν Πρόεδρο τοῦ Νομαρχιακοῦ Συμβουλίου Καβάλας κ. Μηνᾶ Βλαστάρη καί τόν Δήμαρχο Παγγαίου κ. Παράσχο Σιμούδη, ἐνῶ κατά τήν λήξη του, τιμήθηκε ἀπό τόν Πρόεδρο τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου ὁ Δημοσιογράφος κ. Ἀριστείδης Μεντίζης γιά τήν γενικότερη προσφορά του στήν καταγραφή τῶν ἐκκλησιαστικῶν καί πολιτιστικῶν τοπικῶν ἡδῶν καί ἐδίμων.

“Ἄξιο ἐπισημάνσεως, τέλος, εἶναι ἡ σημαντική προσέλευση πλήθους κληρικῶν, ἀρχόντων καί λαοῦ σ' ὅλες τίς Τερές Ἀκολουθίες. Τό Ἀναλόγιο λάμπρυναν μέ τήν μουσική τέχνη τους οἱ Μουσικολογιώτατοι Ἅγιορεῖτες Μοναχοί π. Δανιήλ, π. Δαμασκηνός, οἱ καλλίφωνοι Τεροφάλτες τῆς Ἐνορίας κ. Ἀπόστολος Κεχαγιάς, κ. Παντελεήμονας Καρανίκας καί οἱ ἐκλεκτοί ἴσοκράτες τους. Τελειώνοντας σημειώνουμε τήν παρουσία τῆς Γερόντισσας Ἀλεξίας καί ἀδελφῶν της Τερᾶς Μονῆς ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΕΙΚΟΣΙΦΟΙΝΙΣΣΑΣ, τῆς Γερόντισσας Ταξιαρχίας καί ἀδελφῶν της Τερᾶς Μονῆς ΑΠΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΝΙΚΗΣΙΑΝΗΣ, τοῦ Νομάρχη Καβάλας κ. Θεόδωρου Καλλιοντζῆ, τοῦ Ἀντινομάρχη Καβάλας κ. Γεώργιου Τσαλουχίδη, τοῦ Δημάρχου Παγγαίου κ. Παράσχου Σιμούδη, τοῦ Προέδρου τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Δήμου Παγγαίου κ. Βαρσάμη Μαλακόζη, τοῦ Προέδρου τῆς Δ.Ε.Τ.Α.Π.Π. κ. Γεωργίου Ἀνεστάκη, τῶν Νομαρχιακῶν καί Δημοτικῶν Συμβούλων, τοῦ Διοικητοῦ Ἀστυνομικῆς Διεύθυνσης Ἐλευθερούπολης κ. Ρωμύλου Βαρβέρη, τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ Μακεδονίας-Θράκης κ. Φωτίου Μιχαλιτσλῆ.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΙΕΡΑΣ

Κατά τόν μήνα **Άπριλίο 2006** δ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ:

'Ελειτουργησε και ώμιλησε τήν 2αν είς τόν Ι. Ναόν Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀντιφιλίππων, τήν 9ην είς τόν Ι. Ναόν Ἀγ. Νικολάου Ν. Περαμών, τήν 12ην τό έσπερας είς Προηγιασμένην Θ. Λειτουργίαν είς τόν Ι. Ναόν Ἀγ. Ἐλευθερίου, τήν 16ην είς τόν Ι. Ναόν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Παρ. Ὁφρυνίου, τήν 20ην Μ. Πέμπτην είς τόν Ι. Ναόν Ἀγ. Ἐλευθερίου, τήν 22αν Μ. Σάββατον είς τόν ἴδιον Ι. Ναόν, ὅπου ἡ Θ. Λειτουργία ἔγινε ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Κουδουκλίου τοῦ Ἐπιταφίου, τήν 23ην κατά τήν Ἀνάστασιν είς τόν Ι. Ναόν Ἀγ. Νικολάου, τήν 24ην είς τόν Ι. Ναόν Ἀγ. Γεωργίου Ἐλαιοχωρίου, τήν 28ην μετέδη είς τήν γενέτειραν αὐτοῦ, Μεσαγρόν Λέσδου, ὅπου και λειτουργησε.

Περιφορά ἐπιταφίων.

Ἀκολούθια Ἀναστάσεως.

«Ο λαός τοῦ Θεοῦ...».

Περιφορά Ἐπιταφίων.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Μακεδονίας Θράκης κ. Γεώργιος Καλαντζής, τόν όποιον και ευχαρίστησε ό Σεβασμώτατος διά τό θεομόν ἐνδιαφέρον του διά τήν περιοχή μας, τήν 21ην είς τήν ἀκολουθίαν τῶν Μεγ. Ὁρῶν, τόν Ἐσπερινόν τῆς Ἀποκαθηλώσεως, τόν Ὁρθον τοῦ Μ. Σαδδάτου και τήν περιφοράν τοῦ Ἐπιταφίου είς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Ἐλευθερίου, τήν ἴδιαν ἡμέραν και ὥραν 15:00' είς τήν τελετήν Ἀποκαθηλώσεως, είς τόν λόφον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Δημητρίου, τήν 23ην είς τόν Ἐσπερινόν τῆς Ἀγάπης ὥρα 11:00' είς τόν Μητροπολιτικόν Ἱ. Ναόν και 18:00' είς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Γεωργίου Παλαιοχωρίου, τήν 27ην είς τόν Ἱ. Ναόν Ζωοδόχου Πηγῆς είς Βαριά Μυτιλήνης, τήν 28ην είς τόν Ἱ. Ναόν Ζωοδόχου Πηγῆς Μυτιλήνης, τήν 29ην είς τόν Ἱ. Ναόν Ἀποστόλου Θωμᾶ Μεσιᾶς.

Ἐπισκέφθηκε: τήν 11ην και 13ην τά Γυμνάσια τῆς Ν. Περάμου και Νικησιάνης και ὥμιλησε είς τούς μαθητάς διά τό νόημα τῶν Ἀγίων ἡμερῶν τῆς Μεγ. Ἐεδομάδος, τήν 17ην τό Στρατόπεδον «Ἀμβράξη», ὅπου ὥμιλησε είς τούς ἀξιωματικούς και 150 στρατιώτας ἐπικαίρως και τούς διένειμε τό περιοδικό τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, τήν 25ην τόν Σεδ. Μητροπολίτην Μυτιλήνης και συμμετέσχε είς τό Ἀρχιερατικόν Συλλείτουργον είς τήν πανηγυρίζουσαν Ἱ. Μονήν τοῦ Ἀγ. Ραφαὴλ Θεομῆς.

Πραγματοποίησε: τήν 14ην τήν μηνιαίαν Ἱερατικήν Σύναξιν είς τό Πνευματικόν Κέντρον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως μέ θέμα εἰσηγήσεως: «Τό βιβλίον τοῦ Ἰώδ». Τήν εἰσήγησιν παρουσίασε ό Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτός Ζαχαρίας Μέγκας. Ἀκολούθησε συζήτησις, ἀνακοινώσεις και προτροπές τοῦ Σεδ. ἐν ὅψει τῶν Ἀγίων ἡμερῶν τῆς Μεγ. Ἐεδομάδος και τοῦ Πάσχα.

Συμμετέσχε: τήν 3ην, 4ην, 5ην και δην τῶν ἐργασιῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ώς Συνοδικός Σύνεδρος και τοῦ Δευτεροβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τήν 4ην τό ἐσπέρας, τήν 26ην είς τήν Ἱερατικήν σύναξιν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μυτιλήνης, ὅπου ἐλειτούργησε και ὥμιλησε είς τούς Ἱερεῖς.

Ἐτέλεσε: τήν 12ην τό Μυστήριον τοῦ Ἱεροῦ Εὐχελαίου είς τό Ἡδρυμα Χρονίων Παθήσεων Ἐλευθερουπόλεως, τήν ἴδιαν ἡμέραν τά ἐγκαίνια τῆς ἀλυσίδος καταστημάτων «Γονντοίδη» είς Ἐλευθερούπολιν.

Προέστη: τήν 9ην τῆς Νεκρωσίμου ἀκολουθίας τοῦ Κατουκούλη Ἰωάννου 33 ἑτῶν είς τόν Ἱ. Ναόν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ἐλευθερῶν, τήν 25ην τῆς Νεκρωσίμου ἀκολουθίας τοῦ δημοσιογράφου Γ. Σκούφου, παλαιού συνεργάτου του, είς τόν Ἱ. Ναόν Παναγίας Χρυσομαλλούσης Μυτιλήνης.

Ηύλόγησε: τήν 29ην τόν Γάμον τῶν Καραγεωργίου Ἡλία και Βανδήρα Ἀναστασίας είς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Ἐλευθερίου.

Παρέστη: τήν 8ην είς τήν χορωδίαν Βυζαντινῆς Μουσικῆς, τήν όποιαν παρουσίασαν οἱ Δομέστικοι Δράμας Γεηγόριος και Πέτρος Παπαεμμανούηλ είς Παλαιοχώριον.

Κατά τόν μήνα Μάιο 2006 δ Σεβασμώτατος Μητροπολίτης μας κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ:

Ἐλειτούργησε και ὥμιλησε: τήν 7ην είς τόν Ἱ. Ν. Ἀγίου Γεωργίου Μελισσοκομείου, τήν 9ην είς τόν Ἱ. Ν. Ἀγίου Ιωάννου τοῦ Θεολό-

ΧΡΟΝΙΚΑ ΙΕΡΑΣ

Εσπερινός της Αγάπης.

Παλαιοχώριον - Έορτή Αγ. Γεωργίου.

Μ. Πέμπτη. Μέ τὸν Ὑπουργό κ. Καλλαντζῆ.

Παλαιοχώριον. Βυζαντινή σιναϊλία.

γου Αγίου Χριστοφόρου, τήν 20ήν είς τήν Ι. Μ. Αγίου Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου, ἐπί τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς Καθηγουμένης τῆς Ι. Μονῆς Λυδίας Μοναχῆς, τήν 22αν είς τὸν Καθεδρικὸν Ι. Ν. Αγίου Ελευθερίου διά τούς ἀποφοίτους μαθητάς τῶν Λυκείων ἐν ὄψει τῶν Πανελλαδικῶν ἔξετάσεων είς τοὺς ὅποιους ωμίλησε ἐπικαίρως καὶ διένειμε εἰς ὅλους γραφίδας (στυλό) μέ τίς εὐχές του διά καλήν ἐπιτυχίαν καὶ ἀπό μίαν Καινήν Διαθήκην.

Έχοροστάτησε καὶ ώμάλησε: τήν 7ην είς τὸν Ι. Ν. Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρῶν, ἐπί τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ.κ. Θεολόγου εὐχηθεῖς εἰς τὸν ἑορτάζοντα Μητροπολίτην τὰ προσήκοντα, τήν 13ην είς τὸν Ι. Ν. Αγίου Αθανασίου Μυτιλήνης ἐπί τῇ ἑορτῇ τοῦ Αγίου Θεοδώρου τοῦ Νεομάρτυρος τοῦ Βυζαντίου, τήν 14ην είς τὸν πανηγυρίζοντα Μητροπολιτικόν Ι. Ν. Αγίου Θεοράποντος Μυτιλήνης, τήν 20ήν είς τὸν Πανηγυρίζοντα Ι. Ν. Αγίων Κωνσταντίνου καὶ Ελένης τοῦ Επισκοπείου Ν. Περάμου, τήν 28ην είς τὸν Μητροπολιτικόν Ι. Ν. Αγίου Νικολάου τῆς Πόλεως, τήν 31ην είς τὸν ἴδιον Ι. Ν. είς τὸν Εσπερινόν ἐπί τῇ ἑορτῇ τῆς Αναλήψεως τοῦ Κυρίου.

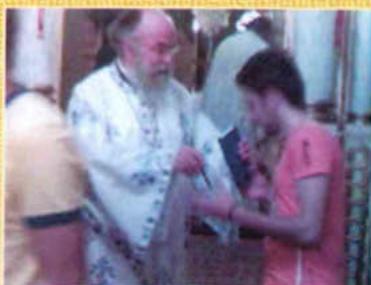
Ἐπισκέφθηκε: τήν 13ην, 14ην, καὶ 15ην τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Μυτιλήνης κ.κ. Ιάκωβον καὶ συμμετέσχε εἰς τὸ Πολυαρχιερατικόν Συλλείτουργον ἐπί τῇ ἑορτῇ τοῦ Αγίου Θεοδώρου τοῦ Νεομάρτυρος καὶ τοῦ Αγίου Θεόραποντος.

Συμμετέσχε: τήν 2αν, 3ην, 4ην καὶ 5ην τῶν

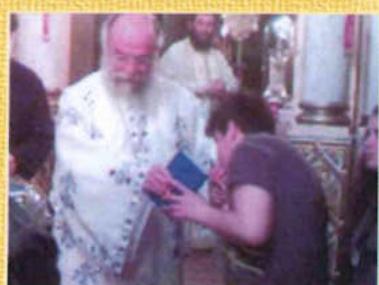
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

M. Παρασκευή - Ι. Μ. Ἅγ. Δημητρίου

Μέ τούς ὑποψηφίους!

Εὐχές και λίγα δώρα!

ἐργασιῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ως Συνοδικός Σύνεδρος, τήν 25ην, τήν 26ην τήν 29ην και 30ήν, τοῦ Δευτεροβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου διά Πρεσβυτέρους, Διακόνους και Μοναχούς.

Προέστη: τήν δην εὐγενῶς προσκληθείς τοῦ τεσσαρακονθημέρου μνημοσύνου τῆς μητρός τοῦ ἵερέως Κωνσταντίνου Καλεάδη, Ἐλένης, εἰς τὸν Ἱ. Ν. Πυργοχωρίου.

Ἐβάπτισε: τήν 7ην εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἅγιας Βαρβάρας Μεσιᾶς τά τέκνα τῶν ἀδελφῶν Θεολογούδη Εὐαγγέλου και Χρήστου εἰς τά ὅποια ἐδόθησαν τά ὄνοματα Σωτήριος και Ἀναστασία, τήν 27ην εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἅγιου Παύλου Ἐλευθερουπόλεως τό τέκνον τοῦ Κοκκινίδη Ἐλευθερού σε εἰς τό ὅποιον ἐδόθη τό ὄνομα Εὐθυμία-Μαρίνα.

Πραγματοποίησε: τήν 20ήν τήν μηνιαίαν Ἱερατικήν Σύναξιν εἰς τό Πνευματικόν Κέντρον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μέ θέμα εἰσηγήσεως: «Προτυπώσεις τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Ἅγιαν Γραφήν». Τήν εἰσήγησιν παρουσίασεν ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρεσβύτερος Ἡλίας Τσολακίδης. Ἀκολούθησε ἐποικοδομητικός διάλογος και προβληματισμός ἐπάνω εἰς τό θέμα αὐτό.

Προήδρευσε: τήν 10ην συνεδριάσεως τῆς Παπαχοηστιδείου Βιβλιοθήκης Ἐλευθερουπό-

λεως και τήν 22αν συνεδριάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Ἐκπροσωπήθηκε: ὑπό τοῦ Γεν. Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου π. Ἀθανασίου Παπαδάκη, ὅστις και ὡμίλησε ἐπικαίρως, εἰς τάς πανηγύρεις τῶν Ἱ. Ναῶν Ἅγ. Γεωργίου Κηπιῶν τό ἐσπέρας τῆς 24ης, Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ἐλευθερῶν τήν Λαμπροτορίτη και τό ἐσπέρας τῆς ἴδιας ἡμέρας εἰς τήν ἐπιμνημόσυνον δέησιν εἰς Βαζόπετρα Ἐλευθερῶν, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀντιφιλίππων και ἀφ ἐσπέρας εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἀπ. Θωμᾶ εἰς Παλαιοχώριον. Τήν 2αν Μαΐου εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἅγ. Ἀθανασίου Μυρτοφύτου, τήν 7ην εἰς τήν ἐκδήλωσιν τῆς λήξεως τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων εἰς Νικήσιανην, και τήν 9ην εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἅγ. Χριστοφόρου Παραλίας Μυρτοφύτου.

Ληξις Κατηχητικῶν στή Νικήσιανη.

